

революционеръ, който е открилъ непримирима война на цѣлъ свѣтъ: на враговетъ на прогресъ, на народъ, на добро.

Тукъ, въ Калоферъ, по примѣрътъ на „голѣмитъ градове“, каквито бѣха Пловдивъ, Загора, Пазарджикъ, покрай мжжко, било открито и дѣвическо училище. Калоферци не искали да сж надирѣтъ отъ другитѣ: нека и момичето да се учи на четмо и писмо.

Освѣнъ единъ-два сукмана, които изпълнявали длъжността на надзиратели или прѣподаватели по всичко и по нищо, душа на дѣвическата академия била нѣкоя си Парашкева Шушулева, първа красота и първа изгора. Тя се учила въ Русия въ сжщата епоха, когато и поета е билъ тамъ, — донесла всичката непринуденост, цѣлата естественност на дѣвическитѣ чувства, както учеха традициитѣ на 60-тѣ години. Пеша — както галено ѝ думалъ поета до края на своя животъ — била въплотеното добро и красота. Първа по умъ, първа и по хубостъ въ Алтжнъ Калоферъ.

Христофоръ Петковъ, когото интересуваше всичко, побързалъ да събере свѣдѣния за „невиданной грацией“.

— Коприщанка — отговорилъ даскалъ Ботю; свършила въ Киевъ, учена, умна и красавица. Добра учителка е.

Атестацията, която далъ бащата, накарала Ботйова частъ по-скоро да свърже познанство съ „грацията.“

Имало общо съборище на персонала отъ двѣтъ академии, мжжка и женска, въ което щѣлъ да се разглежда нѣкакъвъ културенъ въпросъ: въпросътъ за значението на женскитѣ дружества. Въпросъ, отъ интересъ и за българския поетъ. По онѣзи врѣмена, вратата на „свѣтитѣ“ бѣха отворени за всѣки интелигентенъ човѣкъ и още повече за човѣкъ, като Христофора Петкова. Че бива ли да се говори за „значението на женскитѣ дружества“ и нашиятъ човѣкъ да